

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **P.A.**, proti žalovanému: **Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.4.2010, č.j.: CPR-2756-3/ČJ-2010-9CPR-V234

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Odboru specializovaných činností, Oddělení pátrání Rozvadov ze dne 3.2.2010, č.j. CPPL-3101-11/ČJ-2010-034003 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění z území České republiky. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 3 roky s tím, že tato doba je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Současně byla podle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů ode dne ukončení zajištění, nebude-li postupováno podle § 128 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, s tím, že v případě vynětí žalobce z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona doba k vycestování počíná běžet od odpadnutí tohoto důvodu. Správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 179 zákona o pobytu cizinců se na žalobce nevztahuje překážka vycestování.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí porušil ust. § 2 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. Porušení uvedených ustanovení správního řádu žalobce spatřuje v pochybení žalovaného při výkladu jednotlivých ustanovení správního řádu, které byly odvoláním napadány. Konkrétně uvedl, že v odvolání proti uložení správního vyhoštění napadal porušení ust. § 2 odst. 2 a 3 správního řádu a § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a uváděl, že došlo k porušení zásady zneužití pravomoci, respektive ke zneužití správního uvážení a rovněž k porušení zásady přiměřenosti. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce trvání tří let, což je maximální hranice potrestání, kterou zákon o pobytu cizinců připouští. Správní orgán však žádným způsobem nezduvodnil, které konkrétní skutečnosti ho vedly ke stanovení této doby správního vyhoštění, přestože byl povinen zhodnotit a v rozhodnutí řádně zdůvodnit, jaké konkrétní skutečnosti jej vedly k volbě uložit žalobci potrestání v délce tří let. Žalobce zároveň poukazoval na některé skutečnosti, které by mohly vést správní orgán ke stanovení nižší délky vyhoštění. Dle žalobce se žalovaný s tímto nedostatkem rozhodnutí (správního orgánu I. stupně) nijak nevyrovnal a žalobcem uvedené námitky zcela překroutil. Žalobce například jako polehčující okolnost uváděl předchozí zcela legální pobyt na území po několik let a žalovaný se k tomu v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil v tom smyslu, že nelegální pobyt nelze chápat jako integraci do společnosti. Žalobce je tudíž přesvědčen, že zhodnocení a zdůvodnění délky vyhoštění a proporcionality rozhodnutí v rozhodnutí správního orgánu I. stupně i v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela chybí.

Dále namítl, že žalovaný v rozporu se svojí pozicí orgánu povolného k přezkumu dokresluje a domýšlí úvahy správního orgánu I. stupně. Přichází přitom s novými tvrzeními, které nemají oporu ve skutkových zjištěních. V napadeném rozhodnutí je tak například uvedeno, že žalobce vědomě nikdy nenahlásil adresu, na které ho správní orgán mohl zastihnout. Toto tvrzení není dle žalobce ničím podložené a není pravdivé. Žalobce se po dobu svého pobytu od roku 2004 zdržoval na hlášené adrese. Až po podání žádosti o dlouhodobý pobyt se z adresy, kterou v žádosti uvedl, odstěhoval. Nesplnil tak povinnost nahlásit změnu adresy, není však pravdou, že by vědomě uváděl adresu, na které se nikdy nezdržoval. Dále je v rozhodnutí uvedeno, že zjevně mířil přes hranice za prací, což je dle žalobce opět nepodložené tvrzení a liší se od tvrzení obsaženého v protokolu, kde žalobce uvedl, že chtěl jet kamkoliv, jen ne zpět do Běloruska. Tyto, na první pohled detaily, jsou podstatou rozhodnutí, kdy správní orgán (první a druhé instance) dotváří automaticky důvody jednání žalobce i úmysl vědomého porušování zákona, aniž by to měl řádně podloženo, a automaticky pak uděluje vyhoštění na dobu nejdéle možnou.

Další námitkou žalobce vytýká žalovanému, že bez dalšího odmítl skutečnosti, které jsou v odvolání uvedeny v jeho prospěch, a sice že se dvakrát snažil řešit situaci na inspektorátu poté, co zprostředkovatel jeho pobyt nevyřídil. Takové posouzení odvolacích námitek, respektive celého odvolání, nepovažuje žalobce za přezkum zákonnosti a správnosti rozhodnutí, neboť úkolem žalovaného jako odvolacího orgánu není přicházet s novými úvahami, které odůvodňují negativní rozhodnutí správního orgánu.

Žalobce rovněž namítl porušení ust. § 3 a 36 správního řádu ve spojení s § 179 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že v odvolání napadl i závazné stanovisko ministerstva vnitra a výrok o důvodech znemožňujících vycestování, neboť z rozhodnutí správního orgánu I. stupně prvně nelze žádným způsobem zjistit, jak byl učiněn závěr, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Tvrdil, že i přes skutečnost, že stanovisko je pro cizineckou policii závazné, musí být s ohledem na § 68 odst. 3 správního řádu i tento výrok v odůvodnění rozhodnutí řádně zdůvodněn. Žalovaný si v souladu se zákonem vyžádal nové závazné stanovisko, které opět tvrdí, že žalobce nemůže (správně může) vycestovat. S tímto stanoviskem nicméně žalobce v rozporu s § 36 správního řádu nebyl seznámen. I v této otázce žalovaný místo přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně zahlazuje nedostatek odůvodnění tohoto rozhodnutí vlastní argumentací, když uvádí, že žalobce není v Bělorusku zásadním opozičním aktivistou, a trestní zákoník kriminalizující jakoukoliv diskreditaci republiky proto na něj nemůže dopadnout. Podle názoru žalovaného nemůže být důvodem obav účast na demonstracích. Motivy žalobce jsou ekonomické. Tyto závěry jsou dle žalobce v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobce se účastnil několika podle běloruské legislativy nelegálních akcí směřujících proti zákonu o podnikání. Snažil se podnikat a zákon o podnikání živnostníky v Bělorusku omezuje. Ve svém městě se v roce 2007 účastnil dvou demonstrací, proti nimž zasáhla policie. Později byl dokonce obviněn, a to i z trestného činu kladení odporu veřejnému činiteli. Musel odevzdat cestovní pas, který jeho rodiče získali dočasně zpět a s ním poté rychle vycestoval do ČR. Výše uvedené je dle žalobce pouze rozvedením problémů, o kterých hovořil již ve správním řízení, ale vzhledem k časové tísní a apelům správního orgánu nebyl během správního řízení prostor je detailně vyličit. Žalobce byl odkázán na řízení o azylu, kde také o těchto skutečnostech vypovídal.

Tyto skutečnosti žalovaný nijak nevyvrátil. Důkazem nemůže být pouhé vycestování s dokladem, když žalobce vycestoval autobusem a každá hraniční stráž nemá nutně informace o osobách nepohodlných režimu. Žalobce též považuje za nesprávné tvrzení správního orgánu o bezproblémovém vydání cestovního dokladu. Jedná se totiž o doklad, který slouží jako cestovní doklad i občanský průkaz a úřady jej pro identifikaci vydávají každému. To, jak byl tento doklad žalobci (jeho rodičům) po odebrání navrácen, žalobce popsal výše. Bez doložení toho, že jeho tvrzení nejsou pravdivá, však správní orgán opět přichází s vlastní verzí postupu a záměrů běloruských úřadů. Žalobce připustil, že správní orgán zde byl vázán závazným stanoviskem, a tak jeho žalobní výtky směřuje i proti tomuto stanovisku.

V podání ze dne 14.5.2010 žalobce předložil výpis z obchodního rejstříku, kterým dokládal své tvrzení, že se v ČR několik let zdržoval v souladu se zákonem a podnikal, tj. plnil účel pobytu. Namítl, že tuto skutečnost svědčící v jeho prospěch správní orgány obou stupňů při své úvaze o délce vyhoštění zcela pominuly.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že v žalobě jsou obsaženy argumenty, na které bylo reagováno v napadeném rozhodnutí.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedení řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovaným vyplynuly tyto, pro posouzení věci rozhodné skutečnosti:

Do protokolu o vyjádření účastníka řízení ve věci správního vyhoštění z území ČR č.j. CPPL-3101-8/ČJ-2010-034003 sepsaného dne 3.2.2010 žalobce mj. uvedl, že po příjezdu do ČR dne 13.1.2008 cestoval do Prahy, kde měl zajištěné ubytování v bytě v panelovém domě. Na adrese, která byla uvedena u cizinecké policie, nikdy nebydlel. Adresu, kde bydlel, si nepamatuje. Na inzerát našel rusky mluvícího muže jménem Ivan, který mu slíbil zařídit prodloužení víza. Zaplatil mu zálohu 5000,- Kč, dal mu potřebné doklady a čekal, až to zařídí. Asi po týdně mu Ivan doklady vrátil s tím, že vízum prodloužit nepůjde. V této době měl již vízum propadlé. V době, kdy již byl v ČR nelegálně, se zdržoval v Praze v bytě v panelovém domě. Adresu jeho pobytu cizinecká policie neznala, protože zde byl nelegálně. Tuto adresu žalobce také nikam nehlásil. Dvakrát zkoušel dojít na cizineckou policii v Praze, ale bylo tam vždy mnoho lidí a nezbyl na něj pořadový lístek, tak zase odešel. Po dobu, co byl v ČR neoprávněně, žalobce stále pracoval v zednickém oboru. Věděl, že je to načerno, ale potřeboval peníze na obživu. Stále se rozhodoval, jestli z ČR odjede nebo ne. Dne 2.2.2010 se rozhodl, že odjede. Na výjezdu z Prahy směr Plzeň stopoval, až mu zastavilo vozidlo, ve kterém seděly dvě rusky mluvící osoby. Řekly mu, že jedou do Norimberku. Žalobci bylo jedno, kam pojede, chtěl jet, kam to půjde. Žalobce dále do protokolu uvedl, že mu žádný důvod nebrání v opuštění ČR po skončení správního vyhoštění. Na otázku, zda mu nějaký důvod brání vrátit se na území domovského státu, odpověděl, že ano. Má politické problémy. Účastnil se několikrát protestních demonstrací a běloruská policie ho už za to řešila. Hrozí mu, že ho zavřou do vězení. Kvůli účasti na demonstracích ho také vyhodili z vysoké školy. Žalobce věděl, že se na území ČR nachází neoprávněně. Na otázku, zda chce něco dodat, odpověděl: „Ne. Nechci, není, co bych dodával.“ O doplnění protokolu nežádal.

V odůvodnění rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci, jehož výrok byl uveden shora, správní orgán I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobce dne 4.8.2004 přicestoval do ČR s platným cestovním dokladem opatřeným platným vízovým štítkem, který ho opravňoval ke vstupu a pobytu na území České republiky do 30.6.2005. Následně byl žalobci pobyt prodloužen do 30.6.2006. Od 1.7.2006 byl žalobci prodloužen pobyt do 30.6.2008. Dne 11.6.2008 si žalobce podal další žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. Dne 7.11.2008 bylo vydáno rozhodnutí č.j. CPPH- 045275/CI-2008-60o neprodloužení pobytu a zamítnutí prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu, které bylo žalobci zasláno na adresu, kterou uvedl jako adresu svého pobytu v České republice. Dne 4.12.2008 došlo k opětovnému pokusu o doručení na uvedenou kontaktní adresu, avšak rozhodnutí se nepodařilo doručit. Dne 16.1.2009 bylo vydáno rozhodnutí o ustanovení opatrovníka a následně bylo výše uvedené rozhodnutí zasláno na adresu ustanoveného opatrovníka, který rozhodnutí převzal dne 28.1.2009. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 13.2.2009. V průběhu rozhodování o prodloužení pobytu žalobce bylo zjištěno a následně i opisem z rejstříku trestů doloženo, že žalobce má záznam v rejstříku trestů. Správní orgán proto konstatoval, že z ust. § 174 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že žalobce nelze považovat za trestně zachovalého cizince. Na základě těchto zjištění byla rozhodnutím zamítnuta žádost žalobce a dlouhodobý pobyt na území České republiky mu nebyl povolen. Dnem 13.2.2009, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o neprodloužení pobytu žalobce na území České republiky, se stal jeho pobyt na území ČR neoprávněným. Z území ČR žalobce od té doby nevycestoval, pobýval na neznámé adrese v panelovém bytě v Praze a adresu svého pobytu nikde nehlásil. Od doby svého příjezdu do ČR byl vždy ubytován v Praze, ale nikdy ne na adrese Praha 4, Ke Krči 804, která byla nahlášena u cizinecké policie. Z výpovědi žalobce vyplývá, že se snažil prodloužit si pobyt přes zmocněnce, který mu ale následně sdělil, že pobyt prodloužit

nepůjde. Dvakrát byl na cizinecké policii se snahou o prodloužení pobytu, ale nikdy na něho údajně nezbyl pořadový lístek. Dne 2.2.2010 se žalobce v dopoledních hodinách rozhodl, že odjede z ČR. Na výjezdu z Prahy si zastavil vozidlo značky Peugeot 406 registrační značky 5T2 4082, ve kterém cestovaly dvě osoby. Poté co mu tyto osoby řekly, že jedou do Norimberku, jim sdělil, že je mu jedno, kam pojedou. Žalobce chtěl jet, „kam jen to půjde.“ Dne 2.2.2010 v 15:45 hodin žalobce kontrolovala Policie ČR, Oddělení pátrání Rozvadov v rámci schengenského vnitrostátního pátrání jako osádku výše uvedeného vozidla na dálnici D5 na 123. km na benzínové čerpací stanici Shell Málkovice směrem do Spolkové republiky Německo. Provedenou kontrolou policie zjistila, že se žalobce na území ČR nachází neoprávněně bez víza nebo platného povolení k pobytu.

Dle správního orgánu I. stupně žalobce svým jednáním porušil povinnost cizince stanovenou v § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je povinností cizince pobývat na území ČR pouze s platným vízem. Posouzením všech zjištěných skutečností dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že výše uvedeným jednáním byly naplněny podmínky správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců posoudil, že důsledek jeho rozhodnutí o uložení správního vyhoštění je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, neboť žalobce nemá žádné rodinné příslušníky nebo osoby blízké, které by měly v ČR povolen trvalý pobyt, a následky správního rozhodnutí proto nezpůsobí narušení jeho rodinných vztahů.

Dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území ČR, správní orgán I. stupně stanovil na 3 roky od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. V této souvislosti uvedl, že žalobce porušil právními normami stanovená pravidla pro pobyt cizinců na území ČR, jejichž ochrana je výsadním právem každého suverénního státu a nezbytným předpokladem ochrany veřejného pořádku. Porušení těchto norem správní orgán I. stupně spatřuje v neoprávněném pobytu žalobce na území ČR od 13.2.2009 do 2.2.2010. Při výměře doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území ČR, posoudil správní orgán I. stupně všechny zjištěné skutečnosti, zejména pak to, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně bez víza nebo platného povolení k pobytu od 13.2.2009 do 2.2.2010 a po celou dobu svého neoprávněného pobytu na území ČR neučinil žádné dostačující kroky, aby učinil svůj pobyt oprávněným.

Správní orgán I. stupně současně dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodl, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování. Učinil tak na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky č.j. CIMM.-310I/ČJ-2010-034003, ev. č. ZS13389. Na jeho základě a na základě výpovědi žalobce, kterou učinil do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce náležel k osobám ohroženým skutečnostmi zakládajícími překážky k vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců, a jejich existenci tedy v případě žalobce neshledal.

V odvolání ze dne 5.2.2010 podaném proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítl, že správní orgán I. stupně porušil ust. § 2 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Porušení těchto ustanovení spatřoval v nedodržení zásady (zákazu) zneužití pravomoci, respektive zneužití správního uvážení a rovněž zásady přiměřenosti. Rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce trvání tří let. Jedná se tedy o maximální hranici potrestání, které zákon o pobytu cizinců připouští. Správní orgán I. stupně však žádným způsobem nezduvodnil, které konkrétní skutečnosti ho vedly ke stanovení této doby správního vyhoštění. V jeho rozhodnutí chybí úvahy o tom, proč v případě žalobce bylo nutné zvolit

vyhoštění v maximální délce. Přitom § 2 odst. 4 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost rozhodovat vzhledem k okolnostem případu. Obecný odkaz na zákonné ustanovení či veřejný zájem (na dodržování předpisů), k jehož ochraně slouží již samotné zákonné ustanovení, nespĺňuje podmínky kladené správním řádem na použití správní úvahy. Opačný výklad by vedl k absurdnímu závěru, že odkazem na veřejný zájem spočívající v ochraně před porušováním předpisů ze strany cizinců by mohla být odůvodněna veškerá rozhodnutí o správním vyhoštění, ať už by jeho délka byla 6 měsíců nebo deset let. Správní orgán byl tedy povinen zhodnotit a žalobci v rozhodnutí řádně zdůvodnit, jaké konkrétní skutečnosti ho v tomto případě vedly k volbě uložit potrestání v délce tří let. Správní orgán I. stupně se však v rozhodnutí o správním vyhoštění omezil na rekapitulaci pobytu a na konstatování, že žalobce porušil zákon a pobýval na území bez víza. Tím je ale pouze popsáno, že žalobce naplnil skutkovou podstatu pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a není tím zdůvodněna správní úvaha ohledně stanovení délky vyhoštění.

Žalobce v odvolání dále namítl, že v daném případě existovaly skutečnosti, které by mohly správní orgán I. stupně vést spíše ke stanovení nižší délky vyhoštění. Žalobce na území pobýval od roku 2004 do počátku roku 2009 na základě povolení k pobytu a řádně plnil své povinnosti, jednalo se z jeho strany o první přestupek a snahy (byť nedostatečné) k legalizaci pobytu žalobce podnikl. Správní orgán I. stupně tyto skutečnosti ve svém rozhodnutí vůbec nehodnotil a celé rozhodnutí a správní úvahu zaštiťuje zcela obecným odkazem na porušení právní normy (zákona o pobytu cizinců). Takové odůvodnění není dle žalobce v souladu s výše uvedenými ustanoveními správního řádu.

Dále žalobce v odvolání namítl porušení ust. § 3 správního řádu ve spojení s ust. § 179 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně tvrdil, že ve vztahu k výroku, podle kterého se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování, správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl pouze to, že tak rozhodl na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra. V rozhodnutí nicméně nejsou konkrétní informace svědčící o možnosti vycestování žalobce sděleny. Z rozhodnutí se proto nelze žádným způsobem dobrat, jak byl učiněn závěr, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. I přes skutečnost, že stanovisko je pro cizineckou policii závazné, musí být dle mínění žalobce s ohledem na § 68 odst. 3 správního řádu také tento výrok v odůvodnění rozhodnutí řádně zdůvodněn. To, jak a zejména na základě jakých informací dospěl správní orgán k závěru, že žalobci v případě návratu nic nehrozí, není z rozhodnutí vůbec zřejmé a není to patrné ani ze samotného závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Žalobce proto uvedl, že jeho odvolání směřuje i proti závaznému stanovisku Ministerstva vnitra. Dále v odvolání namítl, že během krátkého řízení o správním vyhoštění byl ze strany správního orgánu dotázán na skutečnosti, které mu brání ve vycestování. K tomu uvedl, že se do Běloruska vrátit nemůže, neboť tam má problémy. Účastnil se několika podle běloruské legislativy nelegálních akcí směřujících proti zákonu o podnikání. V Bělorusku se snažil podnikat a zákon o podnikání živnostníky omezuje. Ve svém městě se účastnil v roce 2007 dvou demonstrací a policie proti nám zasáhla. Později byl dokonce obviněn, a to i z trestného činu kladení odporu veřejnému činiteli. Musel odevzdat cestovní pas, který jeho rodiče na žádost získali dočasně zpět a s ním poté rychle vycestoval do ČR. Byl přesvědčen, že mu v případě návratu hrozí vážná újma ze strany běloruských orgánů. Důvodem bylo pouhé uplatnění práva na svobodu projevu a shromažďování. Správní orgán při sepisování protokolu instruoval žalobce ke stručnosti s tím, že skutečnosti týkající se jeho problémů v zemi původu může rozvést v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany. Výše uvedené je tak dle žalobce pouze rozvedením problémů, o kterých hovořil již ve správním řízení, ale vzhledem k časové

tísni a apelům správního orgánu I. stupně nebyl během správního řízení prostor je detailně vylicít. Nejedná se tedy o skutečnosti nové.

Podle sdělení cizinecké policie ze dne 8.2.2010 č.j. CPPH-68-6/CI-2010-31 žalobce dne 8.2.2010 učinil podle § 3a písm. a/ bodu 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová prohlášení o mezinárodní ochraně.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí k odvolací námitce týkající se překážky vycestování uvedl, že podle ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 a 120 tohoto zákona povinna si vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra, zda je vycestování cizince možné. To také správní orgán I. stupně učinil a dne 3.2.2010 obdržel závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra vydané dne 3.2.2010, podle něhož v případě žalobce nebyl shledán důvod znemožňující vycestování do země státního občanství, a vycestování žalobce je tedy možné. S obsahem závazného stanoviska Ministerstva vnitra byl žalobce dne 3.2.2010 prokazatelně seznámen, což stvrdil svým podpisem. V podaném odvolání napadl žalobce rovněž obsah závazného stanoviska vydaného dne 3.2.2010, a žalovaný proto dne 11.3.2010 požádal dle ust. § 149 odst. 4 správního řádu Ministerstvo vnitra o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska vydaného dne 3.2.2010. Dne 19.3.2010 vydalo Ministerstvo vnitra pod č.j. MV-27707-2/0AM-2009 závazné stanovisko, kterým potvrzuje původní závazné stanovisko ze dne 3.2.2010 a konstatuje, že vycestování žalobce je možné. V odůvodnění závazného stanoviska správní orgán uvedl, že po posouzení všech zmíněných dostupných materiálů a na pozadí jemu známých informačních zdrojů neshledal žádný z důvodů znemožňujících vycestování žalobce do země jeho státního občanství. Sdělení žalobce správní orgán posuzoval na pozadí informací týkajících se politické a ekonomické situace a dodržování lidských práv v Bělorusku, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti. V průběhu řízení žalobce nepředložil žádné nové informace ke svému pobytu v Bělorusku ani žádné skutečnosti, které by měly být příčinou jeho obav z návratu do vlasti. Takovým důvodem zcela jistě nemůže být obava ze stíhání za účast na demonstracích. Tyto důvody považoval správní orgán za spekulativní již vzhledem k tomu, že žalobce přicestoval do České republiky evidentně z jiných důvodů (za prací a výdělkem) a své údajné problémy v zemi původu neměl v úmyslu řešit například vstupem do řízení o mezinárodní ochraně. Učinil tak až po svém zajištění, což vysvětlil tím, že k tomuto kroku dříve neměl důvod, protože na území ČR pobýval legálně. K takovému názoru správního orgánu přispěla i cizincova snaha o vycestování z ČR za prací do Německa, i když by se dalo předpokládat, že před svým údajným pronásledováním v zemi původu zvolí zcela jiný postup. Správnímu orgánu bylo z praxe známo, že v Bělorusku je u moci autoritářský režim v čele s prezidentem L., který pronásleduje všechny své odpůrce a že aplikací novely běloruského trestního zákoníku jsou postihováni výhradně političtí aktivisté, kteří se provinili diskreditací Běloruska a prezidenta L. Takovou osobou však žalobce určitě není a jeho důvody k opuštění vlasti byly zcela jiné, o čemž svědčí i jeho bezproblémové vycestování z vlasti s vlastním cestovním dokladem, který mu bez problémů vydaly a následně i vrátily příslušné běloruské úřady. Žalobci tak nehrozí aplikace trestního zákoníku z roku 2005. Také nelegální pobyt žalobce na území ČR nemůže být považován za postupnou integraci do společnosti. Návratu žalobce do země původu tak nebrání žádné okolnosti ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.

Po přezkoumání skutkového stavu věci dospěl žalovaný k závěru, že podmínky pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců byly v daném případě

splněny. Žalobce vědomě neoprávněně pobýval na území ČR od 15.3.2009 do 2.2.2010 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Sám v protokole o vyjádření uvedl, že si je vědom toho, že na území ČR pobývá neoprávněně. Ze spisového materiálu vedeného pod č.j. CPPL-3101-11/ČJ-2010-034003 je patrné, že rozhodnutím pod č.j. CPPH-045275/CI-2008-60 byla žalobci zamítnuta žádost o udělení dlouhodobého pobytu na území ČR. Žalobci bylo předmětné rozhodnutí zasíláno postupně na všechny adresy známé správnímu orgánu I. stupně, ale doručení rozhodnutí se nezdařilo, a proto bylo dne 16.1.2009 vydáno rozhodnutí o ustanovení opatrovníka žalobce. Následně bylo rozhodnutí č.j. CPPH-045275/CI-2008-60 zasláno na adresu ustanoveného opatrovníka, který toto rozhodnutí převzal dne 28.1.2009. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 13.2.2009 a zároveň počala běžet stanovená 30-ti denní doba určená k vycestování žalobce z území ČR.

K námitce, že správní vyhoštění bylo stanoveno v maximální zákonné výši, žalovaný uvedl, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, byla stanovena na 3 roky vzhledem ke skutečnosti, že žalobce pobýval vědomě neoprávněně na území ČR bez víza od 15.3.2009 do 2.2.2010. Žalobce se v průběhu svého neoprávněného pobytu na území ČR žádným způsobem nesnažil svou situaci řešit. Jeho argumentace, že opakovaně (dvakrát) navštívil inspektorát cizinecké policie a nezbyl na něho pořadový lístek, se žalovanému jeví jako nedostatečná a navíc nijak nepodložená. Spisovým materiálem je doloženo, že žalobce pobýval na území ČR od 15.3.2009 do 2.2.2010 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Uváděl vědomě adresu pobytu na území ČR, na které se nikdy nezdržoval a jinou adresu v rámci podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR neuvedl. Správním orgánem I. stupně stanovenou dobu 3 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR, žalovaný považuje za adekvátní s ohledem na závažnost a délku protiprávního jednání žalobce. Správní orgán I. stupně tedy zásadu proporcionality a přiměřenosti neporušil. Nad rámec výše uvedeného žalovaný doplnil, že obecným důvodem správního vyhoštění je ochrana státu a společnosti. V tomto směru bylo na jedné straně posuzováno veškeré prokázané protiprávní jednání a na druhé straně argumenty uvedené žalobcem v odvolání. Po posouzení všech okolností případu dospěl žalovaný k závěru, že vzhledem k povaze vědomého protiprávního jednání a s přihlédnutím k délce neoprávněného pobytu a neoprávněnému zaměstnání na území ČR (žalobce pracoval různě na stavbách, prováděl různé zednické práce, přestože věděl, že pracuje bez povolení, což sám uvedl v protokole o vyjádření účastníka řízení), převážil společenský zájem na ochraně před porušováním právních norem ČR nad zájmem žalobce pobývat neoprávněně na území ČR.

Žalovaný uzavřel, že poté, co přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu stanoveném ust. § 89 odst. 2 správního řádu, dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně postupoval v řízení v souladu s ust. § 3 a § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci, opatřil si pro rozhodnutí potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Správní vyhoštění z území ČR a doba 3 let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území ČR, se po zhodnocení důkazů jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti a zhodnocení společenské nebezpečnosti jednání žalobce, pohnutek a míry zavinění jeho osoby žalovanému jeví jako přiměřené opatření. Žalobce se dopustil vědomého protiprávního jednání, pobýval na území ČR bez víza. Tato skutečnost byla správním orgánem I. stupně spolehlivě zjištěna a náležitě popsána v odůvodnění rozhodnutí. Žalobci byla v řízení poskytnuta ve smyslu ust. § 4 a § 6 odst. 2 správního řádu potřebná součinnost, když mu byla ve smyslu ust. § 36 správního řádu dána možnost navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit v řízení své stanovisko a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Orgánem I. stupně byl tedy skutkový stav spolehlivě zjištěn i doložen.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 2 odst. 2 správního řádu správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena.

Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost [správního orgánu](#) v jednotlivém případě dotýká (dále jen „dotčené osoby“), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.

Podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.

Podle § 90 odst. 5 správního řádu neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změnit nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

Podle § 149 odst. 1 správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

Podle § 149 odst. 4 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního

stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.

Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Soud o věci uvažil takto:

Nedůvodná je námitka vytýkající správním orgánům obou stupňů porušení § 2 odst. 2 a 3 správního řádu, které dle žalobce spočívá v tom, že správní orgán I. stupně řádně nezodůvodnil, které konkrétní skutečnosti ho vedly ke stanovení maximální doby správního vyhoštění, a že žalovaný se s tímto nedostatkem rozhodnutí nevyrovnal. Soud předně považuje za potřebné konstatovat, že v souzené věci není sporu o tom, že žalobce skutečně pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Zjištění správního orgánu, že se dopustil jednání, které je podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců důvodem pro uložení správního vyhoštění, žalobce ostatně ani nepopírá. Stanovení konkrétní doby vyhoštění v rámci zákonného rozpětí, jež v daném případě činí 0 – 3 roky, je věcí úvahy správního orgánu. Tuto správní úvahu soud přezkoumává pouze z toho hlediska, zda při ní správní orgán nevybočil z mezí stanovených zákonem a zda své úvahy řádně, tj. dostatečně určitě a srozumitelně zdůvodnil. V projednávaném případě byla doba vyhoštění žalobce v trvání tří let dle odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně a po celou dobu neoprávněného pobytu neučinil žádné kroky k tomu, aby učinil svůj pobyt oprávněným. Tyto úvahy prvostupňového orgánu žalovaný následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zpřesnil a doplnil, když zejména poukázal na skutečnost, že žalobce pobýval na území ČR bez víza *vědomě* neoprávněně, a to od 15.3.2009 do 2.2.2010, a nesnažil se svojí situaci nijak řešit. Žalovaný rovněž přihlédl k tomu, že žalobce *vědomě* uváděl adresu svého pobytu na území ČR, na které se nikdy nezdržoval (k tomu viz níže) a po dobu svého neoprávněného pobytu zde navíc nelegálně pracoval. To, že si byl žalobce vědom toho, že na území ČR pobývá a pracuje neoprávněně, nade vší pochybnost prokazuje výpověď samotného žalobce zachycená v protokole ze dne 3.2.2010, v níž přiznal, že věděl, že se na území ČR nachází neoprávněně, a že po dobu, co byl v ČR neoprávněně, stále pracoval v zednickém oboru, ačkoliv věděl, že je to „načerno.“

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vysvětlil, z jakého důvodu nelze akceptovat argumentaci žalobce, že s cílem legalizovat svůj pobyt dvakrát navštívil cizineckou policii, avšak nezbyl na něho pořadový lístek. Toto tvrzení žalovaný právem označil za nedostatečné k prokázání vážně míněné snahy žalobce o legalizaci pobytu. Akceptace takovéto argumentace by byla výsměchem všem ostatním cizincům, kteří se při plnění povinností stanovených zákonem o pobytu cizinců nenechají odradit administrativními a technickými obtížemi, které jsou někdy s procesem legalizace pobytu na území ČR spojeny.

Správní orgán I. stupně ani žalovaný nepochybil, když při stanovení doby vyhoštění nepřihlédl jako k polehčující okolnosti k tomu, že žalobce kdysi v minulosti pobýval na území ČR legálně. To, že cizinec na území ČR pobývá v souladu s normami cizineckého práva a při svém pobytu respektuje i ostatní normy, které jsou součástí právního řádu ČR, má být samozřejmostí a nikoliv skutečností, která má být cizinci přičtena k dobru jako „bonus“ poté, co je prokazatelně zjištěno, že jeho oprávnění k pobytu již před mnoha měsíci vypršelo a že cizinec, přestože si byl tohoto faktu vědom, nepodnikl žádné relevantní kroky za účelem legalizace svého pobytu, bez povolení zde pracoval a navíc znemožňoval policii a dalším úřadům kontakt s jeho osobou neuvedením adresy svého skutečného pobytu. Soud k tomu dodává, že se žalobcem zdůrazňovanou legálností jeho dřívějšího pobytu na území ČR je evidentně v rozporu skutečnost, že žalobce byl v minulosti (konkrétně dne 23.1.2007) rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 6T 9/2006 odsouzen pro trestný čin krádeže, což bylo důvodem pro zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodnutím cizinecké policie ze dne 7.11.2008 č.j. CPPH-045275/CI-2008-60.

Z napadeného rozhodnutí tak jednoznačně vyplývá, jaké skutečnosti byly žalovaným zohledněny při posouzení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze dle rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobci umožnit vstup na území. Závěr žalovaného, že s ohledem na tyto skutečnosti nelze stanovenou dobu vyhoštění žalobce považovat za nepřiměřenou, byl ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu dostatečně odůvodněn a soud se s ním plně ztotožňuje.

Soud neakceptoval námitku žalobce, že žalovaný v rozporu s pozicí orgánu povolaného k přezkumu dokresluje a domýšlí úvahy správního orgánu I. stupně a přichází s novými tvrzeními a úvahami, což není jeho úkolem, protože se nejedná o změnu rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz například rozhodnutí ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56) tvoří správní řízení od zahájení řízení až do právní moci konečného rozhodnutí jeden celek. Zákon nevylučuje, aby odvolací správní orgán zhojil určité vady řízení před správním orgánem I. stupně, které nejsou zásadního charakteru, případně aby napravit drobné vady vydaného rozhodnutí. Jinými slovy řečeno, odvolací správní orgán je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i tehdy, jestliže podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítne a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdí, protože dospěje k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí je v souladu s právními předpisy a je též věcně správné. O takový případ se jednalo i v nyní projednávané věci. Žalovaný dospěl k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení vedoucí k jeho vydání nejsou v rozporu s právními předpisy, a proto odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Současně provedl určité úpravy odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, když k výslovné odvolací námitce žalobce na základě zjištění plynoucích ze spisového materiálu zpřesnil a doplnil důvody pro stanovení délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, v trvání tří let.

Z výše popsaných důvodů soud neshledal důvodnou námitku, v níž žalobce vytýká správním orgánům obou stupňů porušení § 2 odst. 2 a 3 správního řádu. Správní orgány obou stupňů v souzené věci v souladu s § 2 odst. 2 správního řádu uplatňovaly v řízení vedeném se žalobcem svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž jim byla zákonem o pobytu cizinců svěřena, a činily tak v rozsahu stanoveném tímto zákonem. Stanovení doby vyhoštění žalobce v trvání tří let není zneužitím pravomoci, kterou zákon správnímu orgánu přiznává, ani zneužitím správního uvážení, spočívajícím v nepřiměřeném zásahu do právního postavení žalobce.

Pokud jde o žalobcem zmiňovanou zásadu přiměřenosti zakotvenou v § 2 odst. 3 správního řádu, tato se upíná *k právům nabytým v dobré víře a k oprávněným zájmům osob*, jichž se činnost [správního orgánu](#) dotýká. U žalobce se však o žádná taková práva či oprávněné zájmy jednat nemůže. Žalobce ostatně ani neuvedl, v čem by měla spočívat jeho dobrá víra a práva z ní plynoucí, popř. oprávněnost jeho zájmů.

Soud též nepřisvědčil žalobní námitce, že závěr žalovaného, že žalobce vědomě nikdy nenahlásil adresu, na které by ho správní orgán mohl dostihnout, je nepravdivý a nemá oporu ve skutkových zjištěních. Tvrzení žalobce, že se od roku 2004 zdržoval na nahlášené adrese, je jednoznačně vyvráceno obsahem protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 3.2.2010, jehož správnost žalobce stvrdil svým podpisem a v němž výslovně uvedl, že „*na adrese, která byla uvedena u cizinecké policie, nikdy nebydlel*“. Adresu, na které skutečně bydlel, si žalobce údajně nepamatuje, čemuž rovněž nelze věřit. Dále do protokolu žalobce uvedl, že adresu, na které bydlel, cizinecká policie neznala a tuto adresu žalobce také nikde nenahlásil. Závěr správního orgánu, že žalobce vědomě uváděl adresu pobytu na území ČR, na které se nikdy nezdržoval, má vzhledem k výše uvedenému dostatečnou oporu ve skutkových zjištěních a je zcela oprávněný.

Pokud jde o argumentaci, podle níž žalobce mířil přes hranice za prací, toto konstatování se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyskytlo nikoliv v rámci úvah správního orgánu, které se týkají stanovení doby vyhoštění, nýbrž v té části, v níž žalovaný shrnul závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 19.3.2010 o neexistenci důvodů znemožňujících vycestování žalobce. Právě v této souvislosti Ministerstvo zohlednilo mj. to, že žalobce do ČR zjevně přicestoval za prací a výdělkem, neboť o svých údajných „politických“ problémech v zemi původu se zmínil až po svém zajištění při silniční kontrole cestou do Německa a následném zahájení řízení ve věci správního vyhoštění, a to k výslovnému dotazu správního orgánu I. stupně. Do této doby žalobce, který na území ČR pobýval řadu let, své tvrzené politické problémy nikterak neřešil. Také soud považuje závěr ministerstva o tom, že žalobce mířil do Německa za prací, za oprávněný. Jestliže se žalobce snažil odjet z území ČR, kde předtím řadu let bez povolení vykonával zednické práce a nikterak neřešil „politické“ problémy, které údajně měl a má v zemi svého původu, přestože mu v tom nic nebránilo, bylo by nelogické se domnívat, že v Německu, kam mířila posádka auta, do kterého nasedl, tomu bude jinak. Žalobce sice tvrdil, že chtěl jet kamkoliv, nicméně zároveň uvedl, že byl posádkou vozidla informován o tom, že jedou do Norimberku, takže mu muselo být jasné, že nejede „kamkoliv“, ale do Spolkové republiky Německo.

Soud neshledal důvodnými ani námitky namířené proti závěru žalovaného o neexistenci překážek vycestování na straně žalobce. Je třeba zdůraznit, že tento závěr vychází ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 3.2.2010, které na základě žalobcova odvolání ministr vnitra v rámci odvolacího řízení dne 19.3.2010 postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu potvrdil. Ze samotné povahy *závazného* stanoviska a též

z ustanovení § 149 odst. 1 správního řádu jednoznačně vyplývá, že správní orgány byly při rozhodování v dané věci obsahem tohoto závazného stanoviska vázány, tj. musely jej bezvýhradně respektovat.

Závěr správního orgánu I. stupně, že se na žalobce podle § 120a zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 179 téhož zákona nevztahuje překážka vycestování, jenž byl následně potvrzen napadeným rozhodnutím, v podstatě kopíruje závěr obsažený v závazném stanovisku Ministerstva vnitra a totéž platí i pro odůvodnění tohoto závěru v napadeném rozhodnutí. Nesouhlas žalobce s tímto závěrem a úvahami, z nichž tento závěr vychází, není důvodný. Na tomto místě soud považuje za nutné poukázat na skutečnost, že žalobci byl jako účastníku řízení o uložení správního vyhoštění dán *dostatečný prostor* k tomu, aby vyličil veškeré relevantní skutečnosti, tj. i skutečnosti týkající se jím zmiňovaných problémů politického charakteru, které měl a má v zemi původu. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že mu vzhledem k časové tísní a apelům správního orgánu nebyla poskytnuta možnost tyto skutečnosti detailně vyličit a že byl v tomto směru správním orgánem odkázán na řízení o azylu. Protokol o vyjádření žalobce jako účastníka řízení ve věci správního vyhoštění č.j. CPPL-3101-8/ČJ-2010-034003 ze dne 3.2.2010 prokazuje pravý opak. Z jeho obsahu je nade vše pochybnost zřejmé, že žalobce mohl uvést cokoliv, co považoval ze svého pohledu za významné. Správní orgán navíc ani nemohl žalobce při účastnické výpovědi odkazovat na řízení o azylu, neboť žádné takové řízení v té době ještě vůbec neprobíhalo (dle sdělení cizinecké policie ze dne 8.2.2010 č.j. CPPH-68-6/CI-2010-31 žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně učinil až dne 8.2.2010, a to v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová).

Bylo ve vlastním zájmu žalobce, aby při své účastnické výpovědi pravdivě a úplně vyličil všechny skutečnosti, které považoval za posouzení dané věci za významné. Jak bylo uvedeno výše, správní orgán mu k tomu poskytl dostatečný prostor. Uvádění dalších nových skutečností ohledně údajných problémů žalobce s úřady v zemi jeho původu, např. údaje o tom, že žalobce byl v Bělorusku obviněn z trestného činu kladení odporu veřejnému činiteli, až v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu, který stanoví, že k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.

Jako důvod svých problémů v zemi původu žalobce v rámci své účastnické výpovědi označil pouze svou účast na několika protestních demonstracích, aniž by k tomu uvedl jakoukoliv podrobnost (časové vymezení, důvod demonstrací aj.) Na výslovný dotaz správního orgánu, zda chce ještě něco dodat, odpověděl záporně s tím, že není, co by dodával. Ministerstvo vnitra se proto při vydání závazného stanoviska zabývalo pouze tímto žalobcem uvedeným údajem, tj. posuzovalo, zda jím tvrzená účast na několika protestních demonstracích může být považována za důvod, který znemožňuje vycestování žalobce do země původu ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, a právem dospělo k závěru, že tomu tak není. Vzalo přitom v úvahu rovněž další okolnosti případu, a sice skutečnost, že žalobce se o svých údajných politických problémech v Bělorusku zmínil až po jeho zajištění a následném zahájení řízení o správním vyhoštění, a to k výslovnému dotazu správního orgánu. Do té doby neprojevil jakoukoliv snahu o řešení těchto problémů (například vstupem do řízení o mezinárodní ochraně). Tvrzení žalobce, že k takovému kroku neměl důvod, protože zde pobýval legálně, nelze akceptovat, neboť legální pobyt žalobce na území ČR skončil v březnu roku 2009. Žalobce si byl, jak vyplývá z jeho výpovědi, vědom toho, že se na území ČR zdržuje neoprávněně, a přesto neučinil žádný krok směřující k legalizaci jeho

pobytu či řešení svých údajných politických problémů. O azyl požádal až poté, co byl v návaznosti na zahájení řízení o správním vyhoštění zajištěn, z čehož je na první pohled zřejmá účelovost tohoto jeho jednání. Ministerstvo vnitra (a stejně tak i žalovaný) rovněž přihlédl k tomu, že žalobce z Běloruska bez problémů vycestoval s vlastním cestovním dokladem. Pokud by žalobce skutečně byl osobou nepohodlnou autoritářskému režimu panujícímu v Bělorusku, kterou příslušné státní orgány hodlají perzekuovat a ztrpčovat jí život, jistě by měly snahu žalobci znemožnit, popř. alespoň ztížit případné opuštění vlasti, a nevracely by mu (a tedy ani jeho rodičům) cestovní doklad. Na základě *všech těchto zjištění*, nikoliv pouze na základě zjištění o bezproblémovém vycestování žalobce z Běloruska s vlastním cestovním dokladem, Ministerstvo vnitra a shodně s jeho závazným stanoviskem i žalovaný právem dovodili, že pravým účelem žalobcova přicestování do ČR nebylo hledání ochrany před autoritářským režimem v zemi jeho původu, ale výkon výdělečné činnosti, a proto neshledaly důvody znemožňující vycestování žalobce do země jeho původu. Úvahy, které správní orgán k tomuto závěru vedly, považuje soud za logické a přesvědčivé, a proto uvedenému závěru přisvědčuje.

Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí zdůvodnil výrok o tom, že na žalobce se nevztahuje překážka k vycestování, toliko stručným odkazem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 3.2.2010 a na žalobcovu účastnickou výpověď. S přihlédnutím k tomu, že žalobci byl známo odůvodnění závazného stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 3.2.2010, s jehož obsahem byl seznámen, nelze tuto skutečnost považovat za podstatnou vadu řízení, v důsledku které by byl žalobce zkrácen na svých právech. Navíc, jak již bylo řečeno shora, rozhodnutí správního orgánu I. stupně tvoří jeden celek s napadeným rozhodnutím, ve kterém již žalovaný v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu uvedl, na základě jakých zjištění a úvah dospěl k závěru o neexistenci překážek vycestování na straně žalobce. Tyto úvahy žalovaného v podstatě kopírují odůvodnění potvrzujícího stanoviska ministra vnitra ze dne 19.3.2010, vydaného podle § 149 odst. 4 správního řádu, takže skutečnost, že žalobce nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí s tímto potvrzujícím stanoviskem ministra vnitra seznámen, rovněž nelze označit za vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. To platí tím spíše, že závěry v potvrzujícím stanovisku ministra vnitra ze dne 19.3.2010 jsou obsahově zcela totožné se závěry uvedenými v závazném stanovisku Ministerstva vnitra ze dne 3.2.2010, které žalobce znal. Soud k tomu dodává, že žalovaný byl při vydání napadeného rozhodnutí povinen potvrzující stanovisko ministra vnitra bez výhrad respektovat, což znamená, že jakékoliv vyjádření žalobce k tomuto potvrzujícímu stanovisku by nemohlo mít naprosto žádný vliv na výrok napadeného rozhodnutí. Neseznámení žalobce s potvrzujícím stanoviskem ministra vnitra ze dne 19.3.2010 proto nemůže být kvalifikováno jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Soud pro úplnost uvádí, že mu byla žalobcem zaslána kopie rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29.5.2012 vydaného ve věci žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterým bylo jednak rozhodnuto, že žalobci se azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu neuděluje, a dále že žalobci se uděluje doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu, a to na dobu 12 měsíců od právní moci uvedeného rozhodnutí. Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, *který tu byl v době rozhodování správního orgánu*, tj. v době vydání napadeného rozhodnutí. V souladu s tímto ustanovením nemohl soud při přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí k rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29.5.2012 jakkoliv přihlížet, protože bylo vydáno se značným časovým odstupem po vydání napadeného rozhodnutí, a to v jiné věci (v řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany) a na základě jiných skutkových zjištění (např. udělení doplňkové ochrany žalobci Ministerstvo vnitra zdůvodnilo markantním zhoršením situace

v Bělorusku po prezidentských volbách konaných v prosinci 2010, ve kterých svůj post opět obhájil A. L.).

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce s tím postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu a ani později svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2013

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.